

Література

1. Закон України «Про Державний земельний кадастр» (ВВР), 2012 [Електронний ресурс] — Режим доступу : http://undp.org.ua/files/ua_9040807._commentary_to_law_on_land_cadastre-01.pdf.
2. Щукін Б. М. Інвестиційна діяльність: Методичний посібник / Б.М. Щукін — К.: МАУП, 1998. — 214 с.
3. Гітман Л. Дж. Основи інвестування: Учеб. пос. / Л. Дж.Гітман, М. Д. Джонк. — М., 1997 рік — 1008 с.

Мазур А. П.,

*студентка 2 курсу соціально-правового факультету,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ УКРАЇНИ

У світовому масштабі атомна енергетика є важливим доповненням енергії викопних видів палива. Протягом останніх років з'явилася велика кількість авторитетних досліджень, які показують ядерну економіку у вигідному світлі. Однак також очевидно, що генеруючі компанії утримуються від будівництва нових атомних електростанцій без гарантій щодо затрат і ринків.

За останнє десятиліття загальне щорічне виробництво електроенергії в Україні збільшилось, зросла й частка енерговидобування на атомних електростанціях. Тобто, атомних потужностей в Україні достатньо, але в найближчій перспективі ситуація може змінитися з точністю до навпаки.

Такій негативній ситуації сприяють заморожені вже другий рік поспіль практично всі розпочаті інвестиційні проекти, які реалізуються в НАЕК «Енергоатом» (загальною вартістю майже 60 млрд. грн.) у тому числі і найбільший з них — будівництво 3-го і 4-го енергоблоків Хмельницької АЕС вартістю близько 40 млрд. грн. [1].

Спостерігається і те, що сьогодні електроємність ВВП України в кілька разів перевищує аналогічний показник європейських країн. Однією з причин цього є структура української економіки, яка здебільшого складається з електроємних галузей, і надмірно високі витрати електроенергії на виробництво одиниці продукції.

З економічної точки зору розвиток атомної енергетики на території України стає все більш не вигідним:

1. Вартість будівництва АЕС з кожним роком зростає у декілька разів. У той же час електроенергія, отримувана сонячними батареями, неухильно дешевшає і при ККД сонячних елементів 25 %, вже досягнутому в лабораторних умовах, стане порівнянною з енергією, що одержується на АЕС.

2. Україні для користування ядерними реакторами не вистачає не тільки фінансових, а й природних ресурсів. Для роботи лише одного із 15-ти атомних блоків щогодини потрібно більше 120-ти залізничних цистерн прісної води. Регіони поблизу всіх українських АЕС постійно зазнають проблем із водою.

3. Запаси урану вичерпаються навіть швидше, ніж нафти чи газу. Згідно з останніми даними Міжнародного агентства з атомної енергії (МАГАТЕ), урану у світі залишилось лише на 40 років.

4. Атомна енергетика може працювати лише за умов державної фінансової підтримки. Тариф на вироблену АЕС електроенергію не покриває цілу низку необхідних витрат, зокрема на видобуток урану, на закриття станцій, на поводження з відходами тощо. Усі ці витрати забезпечуються з державного бюджету і сплачуються платниками податків. Вартість будівництва лише одного атомного реактора перевищує річні витрати з бюджету України на освіту та медицину.

5. Паливо для українських АЕС закуповують у Росії. Спроби купувати ядерне паливо в інших постачальників виявилися безуспішними, оскільки немає іншого налагодженого виробництва палива для реакторів радянського зразка, які працюють в Україні. А створення власного виробництва ядерного палива є неможливим через його надзвичайно високу вартість (0,3 г ядерного палива = 3 млн. т вугілля).

Отже, можна сказати, що більшу частину розходжень між економікою існуючих станцій і прогнозами щодо майбутніх станцій можна пояснити лише детальним аналізом різних припущень щодо, наприклад, ефективності використання та поточних затрат, які не впливають з очевидністю з заявлених цифр. Подальший розвиток ядерної енергетики, передбачений Енергетичною стратегією України до 2030 року, вимагає створення власного потужного проектно-конструкторського і промислово-виробничого комплексу. Також необхідне додаткове будівництво енергоблоків АЕС з

більшою потужністю, вартість яких оцінюється в 96 млрд. грн. та 160 млрд. грн. [2]. Тобто потрібні значні вкладення яких не має Україна.

На нашу думку для того щоб покращити ситуацію з виробленням електроенергії і не підірвати економіку нашої країни варто вкладати кошти у більш економічні проекти, які б замінили невідгідне будівництво енергоблоків. Наприклад будувати вітрові електростанції, адже за підрахунками вчених, загальний вітроенергетичний потенціал Землі в 30 разів перевищує річне споживання електроенергії в усьому світі.

Навіть якщо сьогодні використовуватиметься лише мізерна частка цієї енергії — це не буде великою проблемою, оскільки коли потреба в електроенергії нижча, «зайва» потужність ВЕС може спрямовуватись на виробництво надзвичайно цінного енергетичного продукту — водню. Водень може використовуватися як паливо для автомобілів, а також замість природного газу у багатьох інших установках, причому внаслідок його згоряння не утворюються шкідливі речовини, а лише водяна пара.

Тобто такими нововведеннями було б вирішено значну кількість поточних проблем на економічному та екологічному рівні, без підтримки іноземних інвестицій, а спираючись на ті ресурси, які є на території України.

Література

1. Писаренко, І. Атомна енергетика України: повна залежність або ривок вперед? / І. Писаренко // — Економічна правда. — К., 2013. — 30 с.
2. Проект документу для громадського обговорення від 07 червня 2012 р. «Оновлення Енергетичної стратегії України на період до 2030 р.». [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://energetyka.com.ua/normativna-baza/384-energetichna-strategiya-ukrajini-na-period-do-2030-roku>.

Гук І.-М. М.,

*студентка 2 курсу факультету адвокатури,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

ВЕНЧУРНЕ ІНВЕСТУВАННЯ В УКРАЇНІ

Проголошений українською державою курс на перебудову національної економіки на інноваційних засадах та здійснення високотехнологічного виробництва вимагають залучення потужного